

[Arnth Jensen.]

tægten for Kirkegaarden, har Menighedsraadet kun Forslagsret, medens Stiftøvrigheden fastsætter, hvor høj Betalingen skal være.

Ministeriet henviste altsaa i Hovedspørgsmaalet: hvorvidt der skal tages Betaling eller ej, til Lovens § 25, Stk. 2. Nu er det, jeg spørger: Hvorfor springer man Lovens § 25, Stk. 1, over? Her hedder det nemlig — jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at oplæse det —:

„Hvor Menighedsraadet efter Vedtagelse paa et Menighedsrådsmøde gør Indstilling derom, kan det i Vedtægten for selvejende Kirker bestemmes, at der fremtidig skal erlægges Betaling for Erhvervelse af Gravpladser paa Kirkegaarden, dog at der altid skal være Adgang for ubemidlede til at faa en sømmelig Gravplads udlagt uden Vederlag. Disse Gravpladser maa ikke henlægges til en særlig Afdeling paa Kirkegaarde.“

Almindelige Mennesker kan vist ikke godt forstaa denne Paragraf anderledes end, at det her er lagt i Menighedernes egen Haand at bestemme, om de vil tage Betaling eller ej, og dette Stykke maa vel være det centrale i Paragraffen og ikke Stk. 2, som alene handler om, at hvis der fremsættes Ønske, formentlig af afdødes paarørende, om Familiegravsted, skal man bevilge en saadan, og saa kan man kræve Betaling. Indtil videre vil jeg gaa ud fra, at dette ogsaa maa være den højtærede Kirkeministers Opfattelse, og jeg vil bede den højtærede Kirkeminister tage dette Spørgsmaal under Overvejelse og her i Tinget give Svar paa, hvorledes Lovens Paragraf skal forstaaes.

Til Slut vil jeg gerne henvende et Par Ord til den højtærede Statsminister. I Bladet „Klokken 5“ for i Gaar 17. Oktober 1929 har den højtærede Statsminister skrevet en Artikel med Titel „Vejen, der fører frem“. Denne Artikel er en Hymne til Oplysningens Pris, og der er mange gode og sunde Tanker i den. Jeg forstaaer ogsaa, at den højtærede Statsminister begynder sin Artikel med at udtrykke sin Glæde over Købet af Roskilde Højskole, det er ganske naturligt.

Jeg kan kun udtrykke min Glæde over, at den højtærede Statsminister samtidig forsikrer, at der paa denne Skole i Fremtiden skal gives den Ungdom, som

søger dertil, en alsidig Undervisning, som skal sætte den i Stand til at løse Fremtidens store Opgaver. Jeg forstaaer det nemlig saaledes, at der ved alsidig Undervisning forstaaes, at der skal gives Ungdommen objektiv, ufarvet Oplysning om, hvilke Synsmaader anderledes tænkende end Socialdemokratiet har.

Hvis det er Tilfældet, kan det kun glæde alle Venner af dansk Ungdom, at den store Skare af Arbejderungdom, der hidtil har staaet udenfor den danske Folkehøjskole, kan faa Del i denne Skoles store Goder. Men jeg maa jo sige, at jeg frygter noget for Alsidigheden, naar den højtærede Statsminister i samme Aandedræt skriver, at den Paavirkning, som hidtil er udgaaet fra denne Skole, har været en ensidig Paavirkning af Bondens Ungdom.

Nu tror jeg jo ikke, at Statsministeren med disse Ord sigter i særlig Grad til Roskilde Højskole, tværtimod, men at hans Ord om den ensidige Paavirkning har videre Adresse, nemlig til hele den danske Folkehøjskole, og heroverfor maa jeg protestere. Vi er mange i dette Land, som skylder den danske Folkehøjskole uendelig meget. Dens Hovedopgave er og har været at vække Ungdommen op til Daad, at sætte i Gang, saa Ungdommen kunde tage Livets Opgaver alsidigt op, veje og vurdere Opgaverne, efterhaanden som man mødte dem paa Vejen. Hver Skole havde og har sit særegne Præg, men eet var fælles for dem alle, nemlig dette, at de ikke alene vilde vække Ungdommen, men ogsaa faa den til at staa op. Det nytter nemlig ikke noget at være vaagen, hvis man ikke staaer op.

Og Folkehøjskolen har ikke været bange for at aabne sine Døre for anderledes tænkende. Frit at tænke, tro og tale, det er det Løsen, som den danske Folkehøjskole har gjort til sit, og under det har den gjort sit Arbejde.

At det i langt overvejende Grad har været *Landets* Ungdom, som har søgt til Højskolen, er ikke Højskolens Skyld, ogsaa *Byernes* Ungdom har været velkommen, og jeg kan egentlig kun beklage, at denne Ungdom ikke i langt højere Grad er mødt op. Grundene til, at dette ikke er sket, skal jeg ikke komme ind paa, herom ved den højtærede Statsminister maaske bedre Besked end jeg.